

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/17/2024
Identifikačné číslo spisu: 1714207639
Dátum vydania rozhodnutia: 31.07.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1714207639.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. I. R., narodeného XX. N. XXXX, F., C. XX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou UHAĽ s.r.o., Štefana Moyzesa 9877/43, Zvolen, IČO: 47236655, proti žalovanej Slovenskej republike, konajúcej prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti SR, Račianska 71, Bratislava, IČO: 00166073, o náhradu škody vo výške 5.962,22 eura s príslušenstvom, v konaní o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 16Co/27/2019-204 zo dňa 31. augusta 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej „odvolací súd“) výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 137,78 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % p.a. zo sumy 137,78 eura od 26.12.2013 do zaplattenia a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, zmenil tak, že žalobu zamietal. Výrokom II. odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, ktorou bol zamietnutý návrh v časti istiny 5.824,44 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % p.a. zo sumy 5.824,44 eura od 26.12.2013 do zaplattenia, povrdil. Výrokom III. žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania.

2. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 28. februára 2014 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 5.962,22 eura, na tom skutkovom základe, že voči nemu bolo od 03. februára 2003 do 06. septembra 2012 vedené nezákonne trestné stíhanie. V žalobe tvrdil, že po právoplatnom skončení trestného konania obhajcovi za obhajobu uhradil sumu 5.962,22 eura na základe faktúry č. XXXXXXXXX vystavenej advokátom v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z. z. Tvrdil, že zaplattenie predmetnej faktúry za obhajobu v trestnom konaní, ktoré bolo vedené na podklade nezákonného

rozhodnutia, predstavuje škodu podľa § 2 zákona č. 58/1969Zb., ktorá mu bola spôsobená v súvislosti s nezákonným rozhodnutím - uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 02. júna 2003. Súd prvej inštancie skonštatoval, že na pojednávaní dňa 28. mája 2018 žalobca zobral žalobu späť v časti úroku z omeškania od 11. júla 2013 do 25. decembra 2013 vrátane, a preto podľa § 144 C.s.p. konanie v tejto časti zastavil. Súd prvej inštancie sčati žalobe vyhovel a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu 137,78 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % p.a. zo sumy 137,78 eura od 26. decembra 2013 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol.

3. Súd prvej inštancie mal vo vzťahu k skutkovému stavu za nesporné, že uznesenie Okresného úradu justičnej polície PZ v Pezinku ČVS: B.-XXX/XXXX Vá, zo dňa 02. júna 2003, bolo vydané a nadobudlo právoplatnosť potom, ako bola sťažnosť žalobcu proti tomuto zamietnutá. Nebolo sporné, že žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku dňa 21. júna 2013 na Ministerstvo vnútra SR, ktorá bola následne postúpená na príslušný orgán (§ 9 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb.). Žalovaná však neuspokojila nárok žalobcu do šiestich mesiacov odo dňa podania žiadosti (§10 zákona č. 58/1969 Zb.), čo oznámila žalobcovi listom zo dňa 08. januára 2014 adresovaným zástupcovi žalobcu. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o nezákonné rozhodnutie, t. j. uznesenie o vznesení obvinenia síce nebolo výslovne zrušené, avšak jeho účinky de facto zanikli právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. PK 1 T/24/2004, zo dňa 20. decembra 2011.

4. Krajský súd ako súd odvolací v odôvodnení uviedol, že s ohľadom na § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01. júla 2004, je v prejednávanej spore potrebné aplikovať zákon č. 58/1969 Zb., pretože zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z., sa spravuje zákonom č. 58/1969 Zb., pričom rozhodnutie, od ktorého žalobca odvodzuje svoj nárok bolo vydané dňa 02. júna 2003, a právoplatné dňa 03. júla 2003. V zmysle tejto úpravy existuje trojročná subjektívna premlčacia doba, ktorá začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený o škodu dozvedel a desaťročná objektívna premlčacia doba odo dňa doručenia, resp. oznámenia zrušujúceho rozhodnutia.

5. Odvolací súd v bodoch 40, 41 odôvodnenia dospel k záveru, že dotváranie práva v nadväznosti na formuláciu § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. spôsobom akým to urobil súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, t. j. stanovením, že pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby vo vzťahu k nároku na náhradu škody bude rozhodné nielen doručenie (oznámenie) nezákonného rozhodnutia (ako to stanovuje zákon), ale aj vznik škody samej (čo zákon nestanovuje), nebolo v posudzovanej veci v súlade so zásadou účelnosti, ktorá vymedzuje, že právne predpisy nie sú iba bezduchým textom, ktorý vymenúva práva a povinnosti, ale sleduje sa nimi určitý účel a racionálny (praktický) zmysel. Preto sudcovské dotváranie práva možno použiť len vo výnimočných situáciách, ktoré nie sú v zákone výslovne upravené, a ktoré treba riešiť tak, aby bol zachovaný (dodržaný) účel už existujúcich právnych predpisov. V podmienkach prejednávanej veci je však znenie § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. dostatočne určité ohľadne stanovenia okamihu začiatku plynutia desaťročnej objektívnej premlčacej doby, keď navyše ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít rieši nedostatok § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. spočívajúci v tom, že za určitých okolností môže objektívna premlčacia doba uplynúť skôr, ako sa poškodený dozvie o škode, aplikáciou korektívu dobrých mravov, možnosť použitia ktorého vyhodnocoval odvolací súd, avšak podmienky jeho aplikácie neboli naplnené. Po zhodnotení vecnej a právnej stránky námietky premlčania, tak odvolací súd za použitia § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je premlčaný, pričom z povahy účinne uplatnenej námietky premlčania nároku uplatneného žalobou, ani námietky žalobcu v jeho odvolaní neboli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady pre vyhovieť žalobe.

6. Proti tomuto rozsudku podal žalobca včas dovolanie z dôvodu uvedenom v § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Úvodom namietal aplikáciu § 18 zákona č. 583/2003 Z.z., keďže zákon ukladá povinnosť advokáta informovať svojho klienta o výške odmeny za právny úkon a nie povinnosť žalobcu zisťovať si túto výšku. V tomto prípade nešlo o nečinnosť žalobcu, a teda zásada „právo patrí bdelym“

nie je možné aplikovať. Advokát si môže uplatňovať nárok voči klientovi kedykoľvek do 3 rokov od právoplatného skončenia veci. Advokát si uplatnil svoj nárok včas, žalobca nič nezameškal a plátbou odmeny advokátovi po 10 ročnej objektívnej premlčacej dobe neporušil žiadnu povinnosť. Odmenu advokátovi uhradil až 13. júna 2013 a 19. júna 2013 na základe faktúry. Predtým o výške odmeny nevedel a ani o nej nemal ako vedieť. Škodu si mohol uplatniť až po zistení jej výšky (R 6/2021).

7. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/4835/2014 a komentár „českej odbornej verejnosti“ spojených s premlčacou dobou a dobrými mravmi. Podľa jeho názoru zákon č. 58/1969 Zb. je totalitná norma a je potrebné ho interpretovať obozretne. Odvolací súd sa zameral na striktnú interpretáciu zákonných ustanovení bez skúmania účelu noriem. Dĺžka doby medzi vyslovením nezákonnosti a koncom desaťročnej premlčacej doby závisí výhradne len na autonómnej vôli štátu, resp. jeho orgánov, pričom toto odvolaciemu súdu nevadilo vôbec. Prokurátor mohol ktoromkoľvek momente prípravného konania rozhodnúť o jeho skončení. Môže tak zúžiť alebo predĺžiť dobu reálnej uplatniteľnosti škody voči štátu. Odvolací súd interpretoval zákon bez ohľadu na Ústavou zaručených práv poškodených. Preto požadoval, aby dovolací súd rozhodol otázku posúdenia začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 vyššie uvedeného zákona v spojitosti s momentom vzniku škody a následnej námietky premlčania a to aj s prihliadnutím na ústavnú udržateľnosť.

8. Za nesprávne žalobca považoval aj odôvodnenie aplikácie dobrých mravov. Od vznesenia obvinenia až do oslobodenia spod obžaloby uplynulo 9 rokov a 3 mesiace, čím by mu tak podľa výkladu odvolacieho súdu zostalo len necelých 9 mesiacov na uplatnenie nároku na náhradu škody v rámci objektívnej premlčacej doby. Nezavinil ani, že advokát mu vystavil faktúru po uplynutí 10 ročnej objektívnej premlčacej doby. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2017, podľa ktorého podmienkou pre uplatnenie nároku je zastavenie trestného stíhania.

9. Rozhodnutie krajského súdu je podľa dovolateľa v rozpore s rozhodnutiami dovolacieho súdu sp. zn. 4MCdo/15/2009, R 35/1991, 4Cdo/66/2018, 1Cz/41/90, 1Cdo/53/93 (R 70/1994), 4Cdo/54/2011, 3Cdo/194/2010, 8Cdo/96/2018 a R 37/1975. Nesúhlasí ani s odôvodnením odvolacieho súdu spojeným s kauzálnym nexusom. Ten musí zostať zachovaný odo dňa vznesenia obvinenia až po oslobodenie od skutku rozhodnutím súdu, keďže sa počas celej tejto doby zúčastňoval úkonov trestného konania, prokurátor sa rozhodol nezrušiť obvinenie a súd sa rovnako rozhodol, že obžalobu nevráti prokurátorovi. Svoju argumentáciu podporil rozhodovacou činnosťou Ústavného súdu Slovenskej republiky.

10. Odvolací súd posúdil vec aj podľa ustanovení právnych predpisov, ktoré neboli predmetom prieskumu pred súdom prvej inštancie, a preto mal byť v zmysle § 382 CSP vyzvaný, aby sa k ich možnému použitiu vyjadril. Týmto došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

11. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrila.

12. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že žalovaný dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) pôvodným uznesením zo dňa 27. apríla 2023, sp.zn. 7Cdo/28/2022 napadnutý rozsudok rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 16Co/27/2019 - 204 zo dňa 31. augusta 2021 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Dovolací súd po preskúmaní spisu zistil, že námietky žalobcu boli predovšetkým založené na momente plynutia objektívnej a subjektívnej premlčacej doby pri uplatnení nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci.

14. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Spoukazom na citované ustanovenie Ústavy Slovenskej republiky, je nevyhnutné aplikovať ústavnokonformný výklad zákona č. 58/1969 Zb., o ktorom pojednáva nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2017 zo dňa 21.11.2017: „Sťažovateľ nezavinil márne uplynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., keďže táto uplynula skôr, než bolo trestné stíhanie sťažovateľa zastavené, pričom zastavenie trestného stíhania bolo podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody. Napadnutý rozsudok krajského súdu je postavený na premlčaní uplatneného nároku, avšak v tomto prípade došlo až k absurdnej situácii, keď pre neúspech sťažovateľa s uplatnením nároku 13 na náhradu škody stačilo, aby trestné stíhanie sťažovateľa trvalo dlhšie než je objektívna desaťročná premlčacia doba. Vychádzajúc z uvedeného by priznanie účinkov premlčania za daných okolností bolo voči sťažovateľovi neprimerane tvrdým postihom. Sú tak splnené podmienky na to, aby výnimočne neboli priznané vznesenej námietke premlčania právne účinky v súlade s právom. Ústavný súd tak dospel k záveru, že vznesenie námietky premlčania možno považovať pri márnom uplynutí objektívnej desaťročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v prípade zastavenia trestného stíhania po uplynutí uvedenej desaťročnej premlčacej doby za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.“

15. Vzhľadom na citovaný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, dovolací súd analogicky odkázal na stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k premlčacej dobe, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 25/2019, ktoré znie: „Pri nárokoch na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, vyvodzovaných z nesprávneho úradného postupu, sa právo môže premlčať len uplynutím subjektívnej trojročnej premlčacej doby podľa § 22 ods. 1 vety prvej tohto zákona, plynúcej odo dňa získania poškodeným vedomosti o škode (o tom, že už vznikla).“ Z odôvodnenia citovaného stanoviska vyplýva, že objektívna desaťročná premlčacia doba podľa § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. v tomto prípade neplynie.

16. Keďže žalobca si uplatnil náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v rámci trojročnej subjektívnej doby a objektívna premlčacia doba neplynula, došlo k uplatneniu tohto nároku včas. Z uvedeného dôvodu nemožno súhlasiť s názorom odvolacieho súdu o uplynutí 10 ročnej premlčacej doby. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že došlo k porušeniu práva žalobcu (dovolateľa) na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP a súčasne bol naplnený aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

17. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 11. januára 2024 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/28/2022 z 27. apríla 2023 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/28/2022 z 27. apríla 2023 zrušil a vec vrátil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

18. Ústavný súd v bode 19 odôvodnenia uviedol, že : „Ústavný súd dospel k záveru, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/3/2018 (R 25/2019) nedopadá na vec sťažovateľky, keďže jeho závery sa týkajú otázky plynutia objektívnej premlčacej doby nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. vyvodzovaného z nesprávneho úradného postupu, nie z nezákonného rozhodnutia. Rozhodnutie krajského súdu založené na názore, že žalobcov nárok podlieha premlčaniu v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., preto nemožno považovať za odkláňajúce sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Zároveň nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 44/2017 a rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/3/2018 (R 25/2019) nemajú v ich vzájomnom vzťahu podporný charakter, predmetné rozhodnutia pojednávajú o právnych otázkach, ktoré nie sú totožné (R 25/2019 -

objektívna premlčacia doba pri nárokoch na náhradu škody vyvodzovaných z nesprávneho úradného postupu neplynie, nález - objektívna premlčacia doba pri nárokoch na náhradu škody vyvodzovaných z nezákonného rozhodnutia plynie, avšak námietku premlčania je za určitých okolností nutné vyhodnotiť ako vznesenú v rozpore s dobrými mravmi a považovať ju za neúčinnú). Napokon nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 44/2017 nepochybne nemožno subsumovať pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorá kategória je určujúca pre posúdenie opodstatnenosti dovolania v intenciách § 421 ods. 1 CSP“.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec opätovne v zmysle záväzného právneho názoru ústavného súdu a dovolanie odmietol podľa § 447, písm. f) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

20. Podľa § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok („CSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom na záväzný právny názor ústavného súdu v bopde 19. odôvodnenia: „...že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/3/2018 (R 25/2019) nedopadá na vec sťažovateľky, keďže jeho závery sa týkajú otázky plynutia objektívnej premlčacej doby nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. vyvodzovaného z nesprávneho úradného postupu, nie z nezákonného rozhodnutia. Rozhodnutie krajského súdu založené na názore, že žalobcov nárok podlieha premlčaniu v zmysle § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb., preto nemožno považovať za odkláňajúce sa od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Dovolací súd preto konštatuje, že právny názor odvolacieho súdu v bodoch 40, 41 o uplynutí objektívnej premlčacej lehoty bol vyhodnotený ako ústavne konformný. Tento právny názor je dostatočne zrozumiteľný a riadne odôvodnený v zmysle § 420, písm. f) CSP. Dovolací súd mal pochybnosti o jeho súlade s Ústavou SR a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže v jeho dôsledku došlo k uplynutiu objektívnej lehoty nav dôsledku dĺžky trestného konania, keď od nezákonnosti od vznesenia obvinenia až do oslobodenia spod obžaloby uplynulo 9 rokov a 3 mesiace, čím mu podľa pozitívno právneho výkladu odvolacieho súdu zostalo len necelých 9 mesiacov na uplatnenie nároku na náhradu škody v rámci objektívnej premlčacej doby. Žalobca poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 44/2017, ktorú ústavný súd vyhodnotil s tým, že nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 44/2017 nemožno subsumovať pod ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorá kategória je určujúca pre posúdenie opodstatnenosti dovolania v intenciách § 421 ods. 1 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolací súd konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu je zrozumiteľne odôvodnený v bodoch 40, 41 napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 420, písm. f) CSP tak, že : „V podmienkach prejednávanej veci je však znenie § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. dostatočne určité ohľadne stanovenia okamihu začiatku plynutia desaťročnej objektívnej premlčacej doby, keď navyše ustálená rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít rieši nedostatok § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. spočívajúci v tom, že za určitých okolností môže objektívna premlčacia doba uplynúť skôr, ako sa poškodený dozvie o škode, aplikáciou korektív dobrých mravov, možnosť použitia ktorého vyhodnocoval odvolací súd, avšak podmienky jeho aplikácie neboli naplnené. Po zhodnotení vecnej a právnej stránky námietky premlčania, tak odvolací súd za použitia § 22 ods. 2 zákona č. 58/1969 Zb. dospel k záveru, že nárok žalobcu uplatnený v tomto konaní je premlčaný, pričom z povahy účinne uplatnenej námietky premlčania nároku uplatneného žalobou, ani námietky žalobcu v jeho odvolaní neboli spôsobilé privodiť zmenu rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti“.

22. Dovolací súd konštatuje, že pokiaľ je nárok žalobcu premlčaný v dôsledku uplynutia objektívnej

premlčacej lehoty tak skúmanie ďalšej argumentácie a dovolacích dôvodov žalobcu je nadbytočné, pretože uplynutie objektívnej premlčacej lehoty je nepochybné a z hľadiska pozitívneho práva nespochybniteľné. Odvolací súd nezistil z obsahu dovolania naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420, písm. f) CSP. Dovolací dôvod žalobcu podľa § 421 ods. 1, písm. a) a b) CSP - právna otázka premlčania bola argumentačne založená na aplikácii judikatúry Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo/2014/2013, v ktorej súvislosti vychádzal najvyšší súd zo záväzného právneho názoru ústavného súdu v bode 20 : „...Pokiaľ zúčastnená osoba vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31Cdo/4835/2014 a nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 339/08, tieto rozhodnutia nespádajú pod rozhodovaciu prax dovolacieho súdu na účel aplikácie § 421 ods. 1 CSP, keďže predmetné rozhodnutia nie sú rozhodnutiami dovolacieho súdu Slovenskej republiky“. Dovolací súd preto odvolanie odmietol podľa § 447, písm. f) CSP, pretože nebolo odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

23. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.